

KRÁLOVSKÝ ODĚV

Adventní zamyšlení

Neoznačené biblické citáty jsou převzaty z Českého ekumenického překladu, © ČBS, Praha 1985.
Citáty označené B21 jsou převzaty z Bible překlad 21. století, © Biblion, 2009, a citáty označené ČSP z Českého studijního překladu Bible, © 2009 KMS, Praha.

Tento Adventní průvodce a jeho doprovodné zdroje smíte používat zdarma v rámci svého sboru nebo služby, pokud za něj nebudete nic účtovat ani ho nebudete používat pro komerční účely.

Tento materiál vytvořila a vydala nezisková organizace 1517. Překlad a použití s jejím laskavým svolením. Cílem Organizace 1517 je hlásat a obhajovat dobrou zprávu, že vám Bůh odpustil a osvobodil vás výhradně díky Kristu. Původní anglický titul: „The Clothing of the King. 1517 Advent Devotional.“ Zdroj: www.1517.org.

Advent © 2023 1517
Překlad: Radka Brahová
Redakce: Michaela Šramlová
Všechna práva vyhrazena.

KRÁLOVSKÝ ODĚV

Adventní zamyšlení, 1517

Autor a redakce: 1517

Obsah

Úvod 5
Oděv pro nahé 8
Ukradené požehnání 10
Něco půjčeného z Božího šatníku 12
Prostý oděv 14
Oděv Ducha 16
Dobře padnoucí oblek 18
Veřejná moc zármutku 20
Nezměnilo se nic, a přece je vše jinak 22
Z ostudy kabát 24
Od nosu k očím 26
Bůh v šatech kněze 28
Klíče od domu Davidova 30
Probuď se, probuď, oděj se mocí 32
Forma nebo funkce 34
První oblečený jako poslední 36
Moc pláště 38
Návrat domů 40
Zahalen do smrti 42
Jiný nahý v jiné zahradě 44
Jednou pokřtěn, navždy pokřtěn 46
Vzdej to a bojuj 48
Shromáždění svatých 50
Věčný oděv 52

Úvod

Každé ráno vyjde slunce, rozezní se budík, my otevřeme rozespalé oči a dříve nebo později se oblečeme. Ponožky, spodní prádlo, kalhoty, košile a boty: oblékáme se tak, aby to odpovídalo našemu povolání, kultuře, a dokonce počasí. Oblečení slouží jako značka, která nás odlišuje jako druh a ukazuje na naše společenské i individuální hodnoty a vlastnosti. Mark Twain kdysi řekl: „Šaty dělají člověka. Nazí lidé mají jen minimální (nebo žádný) vliv na společnost."

Twain měl možná pravdu v první části, ale druhá část vylučuje ty úplně první nahé lidi v dějinách, Adama a Evu. Mohli bychom totiž říct, že tito dva měli dosti značný vliv na to, kým jsme a kam se ubíráme, a to jak díky své nahotě, tak tomu, do čeho byli nakonec oblečeni.

Je proto jasné, že oděv je v Bibli něco víc než jen okrajový detail. Oděv má často významné důsledky pro odhalení Božího plánu vykoupení, protože náš Stvořitel je zároveň prvním krejčím, švadlenou i obuvníkem. Přikryl stud a nahotu Adama a Evy i přes jejich vzpouru. Později dal Izraelcům pokyny, jak mají podle jeho návrhu vyrobit kněžská roucha pro službu ve svatostánku. Vše mělo do detailu promyšlený účel a záměr, aby lidé mohli mít společenství se svým Bohem. Bibličtí autoři používají jak metaforický, tak reálný popis kněžského i královského oděvu, aby nám ukázali na jediného pravého Kněze a Krále, Ježíše. A právě tento Král, nejprve zabalený do plenek, nakonec visí nahý na kříži a slibuje, že nás obleče do bohatství své spravedlnosti.

Tento soubor adventních zamyšlení od organizace 1517 vypráví příběhy o Králově oděvu. Popisují šatník plný nádherných a zároveň hříchem umazaných oděvů z látek, které odhalují, kým jsme, a zároveň nás zakrývají. Králův oděv je roztrhaný a obnošený i nádherný ve své neporušitelnosti. Není náš, a přesto nám ho Král dává.

Modlíme se, aby vám tyto biblické texty a úvahy o oděvu nabídly detailní pohled na Kristův oděv spravedlnosti, ušitý právě pro vás na Golgotě, ať už je budete používat pro osobní zamyšlení a čas s Bohem, nebo ve skupině. Uvádíme 28 úvah pro každý den až po První svátek vánoční. Každá obsahuje biblický text, krátké zamyšlení a modlitbu.

Královský oděv

ODĚV PRO NAHÉ

BOŽÍ SLOVO:
GENESIS 3,21

Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je.

Adventní období se dá prožívat dvěma způsoby. Podle tradiční církevní praxe můžeme na Advent nahlížet jako na čas půstu a pokání. A pokání není nic jiného, než když vyneseme na světlo své hříchy a vyznáme je Bohu, abychom mohli slyšet slova odpuštění a věřit jim: „Kristus za tebe zemřel. Tvůj hřích je přikryt!“

Druhý způsob, jak prožívat Advent, můžeme nazvat světský. Patří k němu nakupování, večírky a zdobení domácnosti. Musím se přiznat, že ho mám moc rád.

Se světským přístupem k Adventu je spojený zvyk nakoupit a „schovat“ dárky. Dárky tak říkajíc skrýváme, nebo oblékáme, do balicího papíru, aby nikdo nevěděl, co je uvnitř, než přijde ta správná chvíle. Balíme je proto, aby zůstaly tajemstvím. Pro odhodlané dítě ovšem papír nepředstavuje žádný problém. Udělá všechno možné, jen aby zjistilo, co je uvnitř a co nechceme, aby vidělo.

Oděv pro nahé

Adam a Eva se snažili skrýt pod obal z fíkových listů. Neskrývali ovšem vánoční dárek, ale svůj vlastní hřích a stud. Sobecky se vzbouřili proti Bohu a napáchali tak velkou škodu. Uvědomili si, že jejich hřích je stejně odhalený jako jejich tělo, a tak se snažili zakrýt tím, že se zabalili do fíkových listů.

Pro odhodlaného Boha však fíkové listy nepředstavovaly žádný problém. Našel své děti a vyhlásil nad nimi rozsudek podle zákona. A přesto je nenechal bez pomoci. Na to je příliš miloval. Rozhodl se, že jejich hřích přikryje něčím mnohem větším než listy: obětí. V té době to samozřejmě byla oběť zvířete. Byla to však jen předzvěst mnohem větší oběti jeho vlastního Syna, Evina potomka, druhého Adama. Jeho smrt zakryje jejich hřích. A nejen jejich, ale i náš. Před Bohem nemůžete své hříchy skrýt. A je Advent, tak proč to vůbec zkoušet? Činte pokání a slyšte dobrou zprávu: „Kristus za tebe zemřel! Tvůj hřích je přikryt!“

PŘED BOHEM NEMŮŽETE SVÉ HŘÍCHY SKRÝT. A JE ADVENT, TAK PROČ TO VŮBEC ZKOUŠET?

Modlitba

Nebeský Otče, pomoz nám v tomto adventním období litovat svých hříchů, abychom byli osvobozeni od fíkových listů hanby a hříchu, aby nám bylo znovu odpuštěno a abychom si mohli obléct tvou dobrotu a lásku.

UKRADENÉ POŽEHNÁNÍ

BOŽÍ SLOVO:
GENESIS 27,15

Potom Rebeka vzala šaty svého staršího syna Ezaua, ty nejlepší, které měla doma u sebe, a oblékla svého mladšího syna Jákoba.

Když se Izák blížil ke konci svého života a ztratil zrak, došel k závěru, že je načase požehnat nejstaršímu synovi, Ezauovi. Když se však Ezau vydal na lov, aby otci připravil jeho oblíbené jídlo, jeho matka a mladší bratr se pustili do jiného plánu.

Je snadné číst příběh o Jákobovi a Ezauovi a vidět Jákoba jako kladného hrdinu a Ezaua jako padoucha, ale není to tak. Jákob s matkou vymysleli tajný plán, jak ukrást otcovské požehnání, které patřilo Ezauovi. Jákobova matka měla připravit jídlo pro jeho otce a Jákob se měl obléct do šatů svého staršího bratra. Na tomto příběhu je však opravdu skandální to, že Bůh dovolil, aby jim podvod vyšel. Jákob drze vešel do stanu v šatech svého bratra a ukradl mu otcovo požehnání.

I když je tento příběh nefér, bledne ve srovnání s příběhem, jehož je předzvěstí – s příběhem každého křesťana. Vy i já totiž děláme přesně to

samé ve vztahu k Bohu. Přicházíme před něj jako hříšníci, kteří si nezaslouží nic jiného než odsouzení, ale protože jsme oblečeni do spravedlnosti našeho staršího bratra, Ježíše, dostáváme milost a požehnání.

Bůh o tom ale moc dobře ví. Nejenže to dovoluje, ale zařídil to tak už od založení světa. Sám se sebou uzavřel dohodu, že prohlásí hříšníky, jako jsme my, za svaté a bude jim žehnat pro Ježíše. Evangelium je dobrá i skandální zpráva o tom, že všichni mladší sourozenci bez jakýchkoli práv dostávají to, na co má nárok jen starší bratr. Možná to zní nečekaně, ale přesně tak evangelium funguje.

PŘICHÁZÍME PŘED NĚJ JAKO HŘÍŠNÍCI, KTEŘÍ SI NEZASLOUŽÍ NIC JINÉHO NEŽ ODSOUZENÍ, ALE PROTOŽE JSME OBLEČENI DO SPRAVEDLNOSTI NAŠEHO STARŠÍHO BRATRA, JEŽÍŠE, DOSTÁVÁME MILOST A POŽEHNÁNÍ.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkuji ti za plán spasení, který nás obléká do spravedlnosti našeho staršího bratra a zajišťuje nám hojné požehnání, které dáváš díky němu.

Něco půjčeného z Božího šatníku

Boží Slovo:
EXODUS 28,1–5

Přikaž, aby předstoupil tvůj bratr Áron a s ním jeho synové z řad Izraelců, aby mi sloužili jako kněží: Áron a Áronovi synové Nádab, Abíhú, Eleazar a Ítamar. Uděláš pro svého bratra Árona svaté roucho k slávě a ozdobě. Promluvíš se všemi dovednými řemeslníky, které jsem naplnil duchem moudrosti; ti zhotoví Áronovi roucho, aby byl posvěcen a mohl mi sloužit jako kněz. Toto budou roucha, která udělají: náprsník a náramenník, říza a tkaná suknice, turban a šerpa; taková svatá roucha udělají tvému bratru Áronovi a jeho synům, aby mi sloužili jako kněží. Použijí zlata, látky fialově purpurové, nachové a karmínové a jemného plátna.

Když se velekněz připravoval na plnění svých povinností v chrámu, neoblékl si svůj nejlepší oblek, neuvázal si odpovídající kravatu a neodpíchl si příchod k oltáři. Velekněží se oblékali do toho, co jim Bůh přikázal, od hlavy k patě. Ty paty byly brnkačka. Jelikož velekněží podobně jako Mojžíš stáli na svaté půdě, sloužili bosí. Ale pokrývka hlavy, spodní prádlo, svrchní šat, náprsník a tak dále, kompletní výstroj, přesně stanovil sám Hospodin. Proč?

Něco půjčeného z Božího šatníku

Kněžský oděv měl vysoce symbolický význam. Na hrudi a na ramenou měl kněz například drahokamy, na nichž byla vyryta jména dvanácti kmenů Izraele. Kamkoli šel, tam s ním šel celý Izrael. Nosil ho na svém těle, na drahokamech, které mu zdobily oděv.

Materiál, z něhož bylo vyrobeno jeho roucho, byl navíc stejný jako ten, z něhož byl vyroben svatostánek a opona v něm. Kněží si půjčovali z Božího šatníku. To, do čeho bylo „oděno" místo, kde přebýval Hospodin, bylo také oděvem jeho kněze. Áron a ostatní velekněží byli díky svému oděvu chodící a mluvící svatyní.

ÁRON A OSTATNÍ VELEKNĚŽÍ BYLI DÍKY SVÉMU ODĚVU CHODÍCÍ A MLUVÍCÍ SVATYNÍ.

Když se tito lidští kněží oblékli dle Božích pokynů a nesli Izrael na svých ramenou a na srdci, byli předobrazem samotného Mesiáše. Ježíš si však jen „neoblékl" naše lidství, ale měl plnou účast na našem těle a krvi, a přitom zůstal Bohem. Nese jména všech lidí. Kamkoli Kristus šel, šli jsme s ním my všichni – jeho životem, smrtí, pohřbem a vzkříšením až do nebe.

Modlitba

Nebeský Otče, připomínej nám, že stejně jako jsi oblékl Árona a velekněze do své slávy a krásy, oblékáš nás do slávy a krásy Krista, naší spravedlnosti.

Prostý oděv

Boží Slovo:
LEVITICUS
16,4.23–24

Oblékne si svatou lněnou suknici, pod ní bude mít na těle lněné spodky, přepáše se lněnou šerpou a ovine si lněný turban. Je to svaté roucho. Celý se omyje vodou, než je oblékne. … Potom vstoupí Áron do stanu setkávání a svlékne lněné roucho, které si oblékl při vstupu do svatyně, a zanechá je tam. Celý se omyje vodou na svatém místě a obleče si své roucho. Pak vyjde, vykoná zápalnou oběť za sebe i zápalnou oběť za lid a smírčí obřady za sebe i za lid.

Vojáci nosí různé uniformy pro různé účely. Oděv říká, zda se voják věnuje fyzickému cvičení, provádí každodenní pracovní činnosti, účastní se formální večeře a podobně. Uniforma informuje. V Den smíření se velekněz oblékal do dvou „uniforem“ a obě sdělovaly poselství.

Když se velekněz postavil před Boha v nejsvětější svatyni, neměl na sobě ono nádherné roucho, ale „oblékl se prostě“. Měl na sobě jen prosté lněné ošacení. Bylo to na místě, protože zastupoval hříšníky, kteří potřebují očištění plynoucí ze smíření. Když byl ale obřad smíření vykonán, velekněz se omyl a oblékl si vznešený oděv, protože v tuto chvíli

PROSTÝ ODĚV

zastupoval Krále králů před lidem. Jeden člověk, dvě uniformy, dvojí zpráva.

Když se Syn pro nás narodil jako člověk, „sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka“ (Fp 2,7). Můžeme říci, že si oblékl „prostý lněný šat“ našeho lidství, neboť přišel „v těle, jako má hříšný člověk“ (Ř 8,3). Otec v něm viděl nás. Zároveň však jako Bohočlověk zůstal „září jeho slávy a otiskem jeho podstaty“ (Žd 1,3; *ČSP*). V něm vidíme Otce.

BŮH VIDÍ NÁS VŠECHNY V KRISTU, STEJNĚ JAKO MY VIDÍME CELÉHO BOHA V NĚM.

Ve Velký pátek, v poslední Den smíření, Bůh vidí nás všechny v Kristu, stejně jako my vidíme celého Boha v něm. Je Služebníkem i Králem, obětí za hřích i Otcovým Synem, který jde až na kříž a do prázdného hrobu, aby nás oblékl do své spravedlnosti.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme za Kristovo dílo smíření pro nás, abychom se mohli před tebe postavit nikoli v našem hříšném těle, ale ve tvé zářící slávě.

Oděv Ducha

Boží Slovo:
Soudců 6,33–34

Celý Midján spolu s Amálekem a syny východu se spojili, přešli Jordán a utábořili se v dolině Jizreelu. Avšak Gedeóna vyzbrojil duch Hospodinův a on zatroubil na polnici, a tak svolal k sobě Abíezerovce.

Gedeón nebyl zrovna pilířem odvahy s ocelovou páteří. Když mu Hospodin řekl, aby zbořil otcův oltář zasvěcený modlám, „bál [se] domu svého otce a mužů města“, a tak to udělal pod rouškou noci (Sd 6,27). Později se bál jít na průzkum do tábora nepřátel, a tak si s sebou vzal svého služebníka (7,10). A hned dvakrát prosil Boha o znamení pomocí ovčího rouna, aby se ujistil, že se opravdu má pustit do boje s Midjánci (6,36–40).

Jinými slovy, Gedeón byl pouhý smrtelník. Byl ze stejného těsta jako my, oběť pochybností a úzkostí a trpěl strachem ze selhání. Slitovný Hospodin mu dal, co potřeboval: „Gedeóna vyzbrojil duch Hospodinův“ (6,34). Náš Otec Gedeónovu odhalenou zranitelnost oblékl do zbroje svého Ducha, aby na tomto muži, který byl sám o sobě slabý, ukázal svou zachraňující moc.

Oděv Ducha

A opravdu lidi zachránil. Použil Gedeóna a ubohou jednotku tří set mužů, aby porazil obrovskou nepřátelskou armádu.

Gedeón byl jedním z mnoha zachránců, o nichž vypráví kniha Soudců. Jejich pověření nadpřirozeně zachránit lid bylo předobrazem toho, co vykoná Ježíš. Na Ježíši spočíval Duch a „on nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů“ (Ko 1,13–14). Tentýž Duch nás obléká, přebývá v nás a vede nás jako děti nebeského Otce a stále nás přivádí k Ježíši a Ježíše k nám.

NÁŠ OTEC GEDEÓNOVU ODHALENOU ZRANITELNOST OBLÉKL DO ZBROJE SVÉHO DUCHA, ABY NA TOMTO MUŽI, KTERÝ BYL SÁM O SOBĚ SLABÝ, UKÁZAL SVOU ZACHRAŇUJÍCÍ MOC.

Modlitba

Nebeský Otče, děkuji ti za dar Ducha svatého. Díky němu nalézáme pokoj a útěchu ve tvém vedení a ochraně.

Dobře padnoucí oblek

Boží Slovo:
1. Samuelova 17,38–39

Poté Saul oblékl Davida do svého odění, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl ho do pancíře. Na jeho odění si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý.

Dobrý krejčí (nebo krejčová) je nedoceněný sochař, matematik a špičkový umělecký řemeslník v jednom. Jeho (či její) ruce měří a značí, šijí a stříhají a mění neživý textil v úžasný výtvor. Pokud „šaty dělají člověka“, pak skvělý oblek může svého nositele katapultovat k velkému úspěchu. To si alespoň myslel Saul, když za ním přišel David s tím, že se postaví Filištejci Goliášovi.

Zkušený válečník Saul dělá přesně to, co je pro něj přirozené. Mladého pastýře navlékl do těžké zbroje zhotovené pro krále. Jeho záměr byl dobrý, ale výstroj Davidovi nepadla. Proto si ji nevzal, ale místo toho dal přednost své vlastní holi, praku a pěti oblázkům. Jeho výstroj a výzbroj byla neortodoxní, ale přesně tak si to Bůh představoval. David, vyzbrojený důvěrou v Boha, předstoupil před obra, vrhl po něm kámen, kterým ho zasáhl do čela, a vyhrál bitvu. Bůh dává přednost

používání toho, co je nečekané a na první pohled nedostatečné, místo moci na míru šitého obleku.

Davidův příběh je vlastně příběhem vtělení. Zatímco hřích, ten obr našeho světa, zuří, ječí, volá a ponouká nás do bitvy, Bůh posílá bezmocné dítě, které na pohled není moc dobře vybavené k boji. Avšak toto dítě zabalené do plenek má vše, co potřebuje, aby mohlo zabít hada hříchu. Bude se řídit vůlí mistra krejčího. Jeho ruce budou poznamenány hřeby a mrtvé tělo bude viset na kříži, aby proměnilo svět. Jeho naprosto překvapující zmrtvýchvstání dalo navěky jasně najevo, že bitva náleží Hospodinu, a díky tomu jsou vaše hříchy odpuštěny a jste oděni do králova roucha spravedlnosti.

BŮH DÁVÁ PŘEDNOST POUŽÍVÁNÍ TOHO, CO JE NEČEKANÉ A NA PRVNÍ POHLED NEDOSTATEČNÉ, MÍSTO MOCI NA MÍRU ŠITÉHO OBLEKU.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkuji ti za to, že nás odíváš ve slabost, abychom se plně spoléhali na moc, sílu a působení Kristova kříže.

VEŘEJNÁ MOC ZÁRMUTKU

BOŽÍ SLOVO:
ESTER 4,1

Mordokaj se dozvěděl o všem, co se stalo. Roztrhl svůj šat, oblékl žíněné roucho a posypal si hlavu popelem. Vyšel doprostřed města a převelice hořekoval.

Lidé, kteří čtou Bibli a chodí na bohoslužby a biblické hodiny, dobře znají vnější symboliku žíněného roucha a popela. Naší pozornosti však může uniknout, že lidé si oděv roztrhli a hlavu si posypali popelem *na veřejnosti*, nikoli v soukromí. Proč to starověcí Židé dělali?

Když truchlíme, máme pocit, že nikdo jiný neví, jak se doopravdy cítíme. Druzí vědí, jaké to je truchlit nebo si něco vyčítat, ale nemohou znát *mou* vinu tak, jak ji znám já, nebo *můj* zármutek, jak ho prožívám já. Často to znamená, že zármutek a vinu doprovází další břemeno odcizení nebo osamělosti. Roztržení oděvu a hlava posypaná popelem změnily onu vnitřní samotu ve vnější pozvání. Když Mordokaj veřejně vyjadřoval zármutek nad hrozící zkázou svého lidu, vytvořil prostor, v němž mohly rozkvést solidarita a pospolitost a slova nahradil nářek a slzy.

Veřejná moc zármutku

Jeho žíněné roucho a popel měly ještě jeden efekt. Ve sdíleném zármutku veřejného truchlení se před soud dostává nespravedlnost králova výnosu. Ti, kdo jsou bezmocní, možná nedokážou porazit úřední moc silou, ale mohou se jí i tak postavit a nazvat ji pravým jménem. Sdílený zármutek ukazuje, že zármutek není jen pasivní stav, ale také aktivní reakce na zjevnější příčinu bolesti.

Mordokaj jako zbožný Žid věděl, že ten, koho uctívá, je větší než král, kterému slouží. A tak se rozhodl, že neztratí naději. Jeho naděje spočívá v Bohu, kterého znal ze židovských Písem. My křesťané toho o něm víme ještě mnohem víc. Víme, že náš Bůh na sebe vzal tělo a zemřel za nás. Víme, že jsme dědici jeho slibů. A víme, že dokonale zná zármutek a bolest, a přesto nám řekl, abychom se netrápili, protože nikdy nejsme sami. S takovou nadějí máme něco ještě většího, co můžeme očekávat. Něco, co zastíní všechny těžkosti, které pominou.

SDÍLENÝ ZÁRMUTEK UKAZUJE, ŽE ZÁRMUTEK NENÍ JEN PASIVNÍ STAV, ALE TAKÉ AKTIVNÍ REAKCE NA ZJEVNĚJŠÍ PŘÍČINU BOLESTI.

Modlitba

Nebeský Otče, ty znáš naši bolest a zármutek, kdy se cítíme odcizení utrpením tohoto světa. Dej nám do života v napětí toho, co je nyní, a co ještě nepřišlo, ústa, abychom mohli truchlit i mluvit o naději.

NEZMĚNILO SE NIC, A PŘECE JE VŠE JINAK

BOŽÍ SLOVO:
ESTER 5,1–2

Třetího dne si Ester oblékla královské roucho a stanula na vnitřním nádvoří králova domu proti královu domu. Král seděl na svém královském trůnu v královském domě proti vchodu do domu. Jakmile spatřil královnu Ester stojící na nádvoří, získala jeho přízeň. Král vztáhl k Ester zlaté žezlo, které držel v ruce. Ester se přiblížila a dotkla se hlavice žezla.

Královna Ester věnovala několik dní zkrášlovacím procedurám. Pak si oblékla šaty z drahých látek ušité dle nejnovější módy, v nichž rozhodně patřila na královský dvůr. Nevypadala jako příslušnice svého národa, který žil ve vyhnanství. Svlékla své staré šaty. Její tělo prošlo zábaly a hydratací a nalíčila si tvář. Byla krásná a svým vzhledem si získala královu přízeň.

Ačkoli vypadala jako královna, její genetická výbava zůstala stejná. Stále to byla Ester, adoptovaná dcera Mordokaje, dívka z kmene Benjamín.

Po křtu nevypadáme o moc jinak. Možná máme trochu rozcuchané vlasy a šaty se na nás lepí. Malé

NEZMĚNILO SE NIC, A PŘECE JE VŠE JINAK

děti mají rudou tvářičku a křičí z plných plic, aby vyjádřily vzdor a strach. Jinak ale zůstáváme stejní. Nic se nezměnilo, a přesto se změnilo vše. Stále jsme syny a dcerami svých pozemských otců, ale jsme také syny a dcerami Božími.

„Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (Ga 3,26–29).
Ve křtu se vše změnilo, protože jsme oblékli Krista.

STÁLE JSME SYNY A DCERAMI SVÝCH POZEMSKÝCH OTCŮ, ALE JSME TAKÉ SYNY A DCERAMI BOŽÍMI.

Když Ester ve svém královském šatu přicházela k trůnu, nebyla si jistá, zda nezemře. My však můžeme k trůnu přicházet s důvěrou a jistotou. Ne díky svým genům nebo tomu, kým je náš pozemský otec, nebo díky zkrášlovacím procedurám, módnímu oděvu nebo řádnému životu. Přicházíme s jistotou, protože jsme oblečeni do Krista.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkuji ti, že jsi mě ve vodě křtu přijal za své dítě. Pomáhej mi, abych při čekání na Ježíšův příchod stále pamatoval na tvou lásku ke mně.

Z OSTUDY KABÁT

BOŽÍ SLOVO:
ŽALM 35,26 (ČSP)

Ať se společně stydí a hanbí ti,
kdo se radují z mého trápení!
Ať obléknou hanbu a potupu ti,
kdo se nade mnou vyvyšují.

Prosí David v Žalmu 35 Boha o to, aby potrestal jeho nepřátele všemi typickými tresty naší doby – ostrakizací, odmítáním a ztrapněním? „Ať obléknou hanbu a potupu“ hodně připomíná současný postoj „cancel culture“, a přesto takové výrazy ve Starém zákoně najdeme i jinde. V Žalmu 109 David žádá o něco podobného: „Zlořečení oblékal jak šaty; ať mu pronikne nitrem jak voda, ať mu prostoupí kosti jak olej. Ať mu je jako roucho, kterým se halí, opaskem, kterým se přepásává ustavičně.“ Prorok Micheáš vyjadřuje podobnou myšlenku: „Má nepřítelkyně to uvidí a pokryje ji hanba. To je ta, která mi říká: ‚Kde je Hospodin, tvůj Bůh?‘“ (Mi 7,10). Ve Starém zákoně je přinejmenším 10 zmínek o tom, že je někdo oděn studem, hanbou, ponížením a podobně.

Mohlo by se zdát, že všechna ostatní zamyšlení v tomto adventním souboru se zaměřují

na myšlenku, že Bůh slibuje oděv spravedlnosti a cti, nikoli hanby. Proč ta změna? Božím milovaným nehrozí, že by přijali opak šatu, který má na sobě Král Ježíš. Avšak bez Krále je to oděv, který již máme na sobě. Ano, David tato slova pronesl jako první, ale připisujeme je Kristu. A jsou-li to Kristova slova, musíme za nepřátele považovat nás všechny, kdo si právem zasloužíme hanbu a potupu za to, že jsme se proti němu vyvyšovali.

Ti, kdo se staví proti Spasiteli, se ani nemohou obléknout jinak – jediné, co mají k dispozici, jsou hanbou umazané hadry.

BOŽÍM MILOVANÝM NEHROZÍ, ŽE BY PŘIJALI OPAK ŠATU, KTERÝ MÁ NA SOBĚ KRÁL JEŽÍŠ. AVŠAK BEZ KRÁLE JE TO ODĚV, KTERÝ JIŽ MÁME NA SOBĚ.

Vy, drazí křesťané, však již nepatříte mezi ty, kdo si zaslouží potupu. V době, kdy jsme ještě byli Božími nepřáteli, totiž za nás zemřel sám Král králů. To nás zahanbuje a zároveň naplňuje naprostou svobodou. Ačkoli si zasloužíme zostuzení a ponížení, které náleží Božím nepřátelům, náš nebeský Otec nás jen díky své milosti a lásce přivedl do své blízkosti a oblékl do slávy svého Syna (Ř 5,10).

MODLITBA

Nebeský Otče, chválíme tě za to, že ses rozhodl dát nám nový oděv spásy a spravedlnosti, ačkoli jsme byli nepřáteli oblečenými v potupě naší hanby.

Od nosu k očím

Boží Slovo:
Žalm 45,11–15

Slyš, dcero, pohleď, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid, na otcův dům, neboť král zatouží po tvé kráse; je to tvůj pán a jemu se klaněj. I dcera Týru svůj dar ti nese, naklonit si tě chtějí boháči z lidu. Královská dcera v celé své slávě již čeká uvnitř, svůj šat má protkaný zlatem. V zářivém oděvu ji vedou králi a za ní její panenské družky, k tobě je uvádějí.

Máme sklon zapomínat, že v minulosti byl svět mnohem více naplněn vůněmi i pachy než dnes. Existovaly sice parfémy, ale mohli si je dovolit jen bohatí. Lidé také nepoužívali deodoranty. Většina lidí často pracovala venku, v horku, a ani se příliš často nekoupali (podle toho, kde žili).

V Žalmu 45 se setkáváme se dvěma postavami: králem a jeho princeznou. Král je zcela jasně Mesiáš Ježíš, protože 8. verš uvádí: „Proto tě, božský, pomazal Bůh tvůj olejem veselí.“ Je zvláštní, že žalm popisuje, co má Mesiáš na sobě, i to, jak voní: „Celé tvé roucho myrhou, aloe, kasií voní“ (45,9). Krále nejdříve cítíte, teprve pak vidíte. Voní příjemně – když se blíží, připomíná to vůni domova, vlasů milovaného člověka nebo čerstvě upečeného chleba.

Od nosu k očím

Platí to i o princezně. Nedozvíme se, jaká je, ale to, co má na sobě: „šat má protkaný zlatem“ a je „zářivý“. Tyto obrazy musely potěšit starověkou představivost a vzbuzovat očekávání ohledně toho, co Bůh pro Izrael dělá, a ještě udělá.

S Mesiášem je neodmyslitelně spojeno čekání a očekávání. Izrael toužil po příchodu Mesiáše, my čekáme na jeho návrat. Takové čekání není statické, je dynamické. Víme, že čím více se blížíme k tomu, co očekáváme, tím více se těšíme.

Žalmista nám nabízí obrazy oděvů a vůní, aby podnítil naši představivost a přitáhl nás blíže skutečnosti, že jsme Kristovi a Kristus je náš. Je oblečený na svatební slavnost své církve a ve správný okamžik si pro ni přijde, aby ji přivedl tam, kde je on.

IZRAEL TOUŽIL PO PŘÍCHODU MESIÁŠE, MY ČEKÁME NA JEHO NÁVRAT. TAKOVÉ ČEKÁNÍ NENÍ STATICKÉ, JE DYNAMICKÉ.

Modlitba

Nebeský Otče, připravuj nás na Ježíšův příchod, ale dávej nám i trpělivost k čekání. Víme přece, že tvoje láska, spása a načasování jsou dokonalé.

Bůh v šatech kněze

Boží Slovo:
Izajáš 6,1–7

Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. I řekl jsem: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.“ Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, dotkl se mých úst a řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“

Izajáš byl na dně. Když se mu Bůh zjevil v chrámu, prorok jasně uviděl, že je hříšník: Boží sláva odhalila to nejhorší v něm. Nebyl pouhý hříšník, ale prorok s nečistými rty, který žil mezi lidem nečistých rtů. Co jeho rty znečistilo? Slova, která vycházela z jeho úst. Izajáš nezachovával svatost Božího jména a jeho lid také ne. A nyní stál před Soudcem, který seděl v děsivé slávě na svém trůnu.

Bůh v šatech kněze

Na takovém místě hříšník stát nechtěl. Bylo to místo, kde ho čekala smrt.

Když však Izajáš hleděl na slávu tohoto Boha, mezi svatými a děsivými zpívajícími anděly, v chrámu naplněném Boží přítomností, uviděl ještě něco: oděného Boha. Oděného? **Bůh mohl dát najevo plnou děsivost své slávy, místo toho se však oděl do roucha, a to zřejmě kněžského.** Bůh vší slávy a moci a cti se rozhodl pokořit se a vzít na sebe roucho kněze.

Kněz měl za úkol přinášet oběti za hříšníky, modlit se za ně a přinášet jim dobrou zprávu o odpuštění. Bůh oblečený jako kněz, kterého viděl Izajáš, jde ještě o krok dál. Bere žhavý uhlík z oltáře a připojuje k němu slib: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen."

Izajášův Bůh je stejný jako náš Bůh: ten, který přichází v oděvu kněze, aby obětoval a odpouštěl. A co dál? Obětovaný Beránek na trůnu? To je opravdu úžasné.

Modlitba

Nebeský Otče, děkujeme ti, že jsi na sebe vzal nízký šat kněze i tělo Syna, aby nám mohlo být odpuštěno a abychom mohli být spaseni.

Klíče od domu Davidova

Boží Slovo:
Izajáš 22,17. 20–22

Hle, Hospodin tě odvrhne, odvrhne tě, ty hrdino … V onen den povolám svého služebníka Eljakíma, syna Chilkijášova. Obléknu ho do tvé suknice, připevním mu tvoji šerpu, tvou vladařskou moc vložím do jeho rukou a stane se otcem obyvatel Jeruzaléma i Judova domu. Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova;

V Izajášově době žil jeden namyšlený královský úředník a Bůh se rozhodl, že mu udělí nepříjemnou lekci pokory. Odstraní ho z úřadu a jako míč ho odhodí do dáli (Iz 22,15–18). A kdo ho nahradí? Muž jménem Eljakím. O něm Hospodin řekl: „Obléknu ho do tvé suknice, připevním mu tvoji šerpu, tvou vladařskou moc vložím do jeho rukou a stane se otcem obyvatel Jeruzaléma i Judova domu. Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova; když otevře, nikdo nezavře, a když zavře, nikdo neotevře“ (v. 21–22).

Eljakím měl nosit uniformu královského služebníka, včetně suknice, šerpy a (možná) určitého odznaku úřadu ve tvaru klíče, kterému se říkalo „klíč domu Davidova“. Jinými slovy, mohl lidem umožnit přístup do královského paláce, nebo jim v něm

zabránit. Aby se člověk dostal k vládci, musel využít Eljakímovo zprostředkování.

Když Ježíš ve Zjevení mluví k církvi ve Filadelfii, říká, že „má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře“ (3,7). Je nový a větší Eljakím, „prostředník mezi Bohem a lidmi“ (1Tm 2,5), který nám zajišťuje přístup k Otci. Ježíš stojí u dveří a zve nás: „Přijďte ke mně, přijďte k mému Otci, a dostanete od nás život a odpuštění. Oblékneme vás do roucha spásy.“

ABY SE ČLOVĚK DOSTAL K VLÁDCI, MUSEL VYUŽÍT ELJAKÍMOVO ZPROSTŘEDKOVÁNÍ.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme ti za tvého syna Ježíše, který je naším prostředníkem, přístupem i klíčem k tvé dobrotě a lásce.

PROBUĎ SE, PROBUĎ, ODĚJ SE MOCÍ

BOŽÍ SLOVO:

Probuď se, probuď, oděj se mocí, Hospodinova paže! Probuď se jako za dnů dávnověku, za dávných pokolení! Což právě ty jsi neskolila obludu, neproklála draka? Izajáš 51,9

Probuď se, probuď, oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté, neboť už nikdy do tebe nevstoupí neobřezanec a nečistý. Izajáš 52,1

Jednapadesátá kapitola Izajášovy knihy začíná příkazem: „Slyšte mě!“ Tímto příkazem se Bůh snažil probrat svůj lid z dřímoty. Lidé se ale často nechtějí probírat. Býváme příliš unavení, vyčerpaní nebo zaneprázdnění, abychom měli chuť dělat něco jiného. Už samotné pomyšlení na další závazek může být zdrojem stresu.

Bůh však nebude žádat o nic, co by nebyl sám ochoten udělat. Proto burcuje svůj lid, ale nejprve k jednání volá sebe. V Izajášovi 51,9 slyšíme: „Probuď se, probuď, oděj se mocí, Hospodinova paže!“ Je to možná neobvyklý způsob vyjádření, ale toto volání je opravdu určeno Bohu. Bůh se

probouzí a obléká si oděv moci. Povede průvod svého lidu na Sión.

Lidé to sice nevědí, ale potřebují probudit. Utrpení, těžkosti, rozptylování každodenního života a nadměrné soustředění se na těžkosti dnešní doby je uspaly, jsou skleslí a nevnímají, co Bůh dělá. Bůh je v jejich chorobě volá, aby je probudil. V Izajášovi 52,1 říká: „Probuď se, probuď, oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy.“ Ona skvostná roucha nejsou určena pro boj. O to se postará Bůh. Jsou určena pro slavnostní průvod a oslavu. Ale jako v případě vojáků, lékařů, herců nebo pilotů – všech, kdo znají sílu spojenou s uniformou, i tato skvostná roucha představují něco, co poskytl Bůh. Nosíte-li tento oděv, znamená to, že jste povoláni, abyste šli s průvodem na Sión!

Takže ano, možná trpíte, jste unavení, vyčerpaní nebo zaneprázdnění, ale Bůh bojuje za vás. Ten, který probouzí vás, nejprve probudil sebe. A v nebeském šatníku v Království čekají šuplíky plné skvostných rouch, střižených a připravených přesně vám na míru. Až nadejde ten čas a všechny pečeti, misky a polnice budou zlomeny, vylity a zazní, Král se vrátí a vy i já budeme oblečeni ve slávě. A průvod na Sión začne.

MODLITBA

Nebeský Otče, probuď nás ke svému dílu a bojuj za nás.
Děkujeme ti za to, že nás odíváš do nádhery tvého vítězství.

Forma nebo funkce

Boží Slovo:
Izajáš 61,10

Velmi se veselím z Hospodina,
má duše jásá k chvále mého Boha,
neboť mě oděl rouchem spásy,
zahalil mě pláštěm spravedlnosti jak ženicha,
jenž si jako kněz čelenku bere,
a jako nevěstu, která se krášlí svými šperky.

Zamysleli jste se někdy nad tím, jaký má oblečení účel? Proč ho nosíme? Proč někteří z nás dávají přednost oblečení v jasných barvách, zatímco jiní si raději oblékají neutrální odstíny, a další by nejraději ze všeho strávili celý den v pyžamu? Proč sportovní týmy nosí zvláštní ponožky a šortky a co znamená to, že určité konkrétní profese – náboženské i občanské – vyžadují speciální druh oděvu?

Na některé z těchto otázek nám odpoví estetika, zatímco na jiné najdeme odpovědi v činech nebo chování. Forma našeho oblečení často prozradí něco o tom, čemu dáváme přednost, o našem postavení nebo životním stylu, zatímco funkce našeho oděvu ukazuje, co děláme. Oblečení v každém případě odhaluje – někdy víc, než si uvědomujeme – *kým jsme*.

FORMA NEBO FUNKCE

Tato prostá (a možná zjevná) skutečnost by měla obohatit a rozšířit naše pochopení Izajášova popisu roucha spásy a pláště spravedlnosti. Křesťan je na tyto popisy zvyklý, ale musíme si dát pozor, aby se z opakování nestalo klišé.

OBLEČENÍ V KAŽDÉM PŘÍPADĚ ODHALUJE – NĚKDY VÍC, NEŽ SI UVĚDOMUJEME – *KÝM JSME.*

Taková roucha a oděv jsou jako všechny ostatní. Pokud dbáte na formu, představte si je jako mnohem luxusnější než váš nejdražší kabát nebo šaty. Pokud je pro vás důležitější funkce, zkuste si představit, že vám nedají jen supersílu, ale i vše potřebné, abyste mohli plnit funkci prezidenta nebo krále. A nejdůležitější je, že v Kristu se můžeme spoléhat na to, že vás zdobí již tady a teď. Nevisí vám jen ve skříni a nečekají na zvláštní den. Náš Stvořitel je ušil přesně vám na míru. Nikdy je nebudete muset prát nebo opravovat a podle nich všichni poznají, že jste Kristovou nevěstou. Boží kněží, s přístupem ke všemu, co má.

MODLITBA

Nebeský Otče, připomínej nám, že když jsi nás oblékl do spásy a spravedlnosti, dal jsi nám novou a trvalou totožnost. Naplňuješ naši touhu po formě i funkci tím, že nás oblékáš do slávy svého Syna.

PRVNÍ OBLEČENÝ JAKO POSLEDNÍ

BOŽÍ SLOVO:
MAREK 15,17

Navlékli mu purpurový plášť, upletli trnovou korunu, vsadili mu ji na hlavu.

Purpurová barva byla symbolem králů, a přesně tím Ježíš je. Jeho nepřátelé však tuto pravdu ve snaze podkopat Boží vládu a získat moc překroutili. Jejich výsměch však nakonec neznamenal jen vyvýšení Ježíše, ale i dokonání Božího plánu vykoupení, když Ježíš prolil svou rudou krev za hříchy celého světa. Vojáci na jeho záda dali purpurová vlákna, aby se mu tím vysmáli. Ovšem zatímco oni se snažili ho zesměšnit, on pracoval na vykoupení.

Ježíše výsměch a ponižování, které zažíval, nepřekvapily. Je to součást toho, co přišel vykonat. Pravý Král stvoření je pronásledován a zabit rukou svého stvoření. Vidíme zde, jak se první stává posledním, aby se poslední mohli stát prvními. Ježíš to vše snáší i pro ty, kdo mu to dělají. Pro ty, kdo neposlouchali proroky před ním a zabíjeli je. A pro vás i mne.

PRVNÍ OBLEČENÝ JAKO POSLEDNÍ

Zbitý a zkrvavený muž posměšně oblečený do purpurového pláště a s trnovou korunou na hlavě není ten Bůh, po kterém přirozeně toužíme. Je to Bůh oblečený do slabosti a hanby. Je to ale ten jediný Bůh, který je dost silný, aby zachránil. Je to ten jediný Bůh, který může opravdu odpustit svým nepřátelům a osvobodit svět plný hříšníků. Je to Bůh, který poráží smrt tím, že umírá a vstává z mrtvých. Pokud nemáme tohoto slabého Boha ve zkrvaveném purpurovém plášti, nemáme ani Boha, který je dostatečně silný na to, aby nás zachránil.

Dobrá zpráva je, že ho máme. A ještě lepší zpráva je, že on má nás. Ježíš se stal posledním, aby mohl být prvním, kdo vstane z mrtvých. A i nám slibuje, že nás vzkřísí. Udělal vše potřebné. Udělal to pro nás. To je náš Bůh, přítel, bratr a král.

POKUD NEMÁME TOHOTO SLABÉHO BOHA VE ZKRVAVENÉM PURPUROVÉM PLÁŠTI, NEMÁME ANI BOHA, KTERÝ JE DOSTATEČNĚ SILNÝ NA TO, ABY NÁS ZACHRÁNIL.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme ti, že jsi poslal svého Syna, aby se stal slabým, abych mohl být spasen. Pomoz mi žít v moci jeho zmrtvýchvstání a v zaslíbení vzkříšení i pro mne.

Moc pláště

Boží Slovo:
Marek 5,27–28

Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“

Je snadné zapomenout, že Marek nechtěl v první řadě vyprávět příběh o uzdravení ženy s krvácením. Tato žena, která 12 let trpěla nekontrolovatelným krvácením, byla jen poznámkou pod čarou u příběhu o tom, jak Ježíš vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru.

Ježíš se nesoustředil na to, aby ji uzdravil. Místo toho se snažil prodrat davem, který byl tak velký, že se na něj doslova tlačil (Mk 5,24). Většina z nás ví, jaké to je uvíznout v nepředvídatelnosti davu. Je tam horko, hluk a občas to může být děsivé. Není třeba říkat, že Ježíš měl dost jiných starostí.

A přesto ona žena věděla, že kdyby se mohla jen dotknout Ježíšova zaprášeného oděvu (pravděpodobně umolousaného, který potřeboval po dlouhých cestách vyprat), kdyby se její prsty mohly jen otřít o vlákna, která ho halila,

bude uzdravena. Protože věřila, že jen Ježíš může být zdrojem jejího uzdravení. Ježíšův oděv ji neuzdravil proto, že by byl nějak zvláštní. Na první pohled neprozrazoval jeho totožnost krále a kněze. V jeho plášti přesto byla moc. Ježíšův oděv uzdravoval, protože zakrýval samotného Syna Božího. Jeho moc a blízkost jsou neoddělitelně spojené.

JEHO MOC A BLÍZKOST JSOU NEODDĚLITELNĚ SPOJENÉ.

Kde je Ježíš, tam je i moc uzdravující víry. Víry, která přichází od Ježíše a zaměřuje se na něj. Ježíš ten den přitahoval dav a stejně tak k sobě přitáhl i ženu s krvácením. Dnes svým slovem a svátostmi přitahuje vás, abyste mohli přijmout jeho dobré dary.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme ti za moc tvé blízkosti.
Děkujeme ti, že nás přitahuješ k sobě a zůstáváš nám blízko.

NÁVRAT DOMŮ

BOŽÍ SLOVO:
LUKÁŠ 15,22–24

Ale otec rozkázal svým služebníkům: „Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.“ A začali se veselit.

Příběh o marnotratném synu je asi nejznámější podobenství, které Ježíš vyprávěl. Syn požádá svého otce, aby mu dal podíl z dědictví. Otec to udělá a syn bohatství prohýří. Syn se nakonec rozhodne, že se vrátí domů a pokusí se přesvědčit otce, aby ho najal jako sluhu. A přesně tím je příběh zajímavý.

Pokání snadno pochopíme špatně. Je přirozené, že se snažíme najít způsoby, jak napravit a vynahradit to, co jsme pokazili. Jako marnotratný syn však nerozumíme našemu Otci. Přicházíme k Bohu a slibujeme, že se změníme a napravíme, ale o to Bůh nestojí. Stojí o nás.

Když přicházíme k Bohu se svým hříchem, neposlouchá naše nedokonalé sliby nebo prosby

o to, aby se k nám choval jako k něčemu menšímu než jeho synům či dcerám. Přerušuje naše nesprávné představy o pokání, když žádá, aby přinesli „nejlepší oděv“ a oblékli nám ho. To je pokání: být mrtvý, ale opět vstát k životu. Znamená to zanechat snahy získat si zpět Boží přízeň a nechat se nalézt naším dobrým Otcem. Znamená to jít domů a nechat přikrýt náš hřích dokonalým oděvem, který může poskytnout jen Otec, a pak se veselit a oslavovat.

**TO JE POKÁNÍ: BÝT MRTVÝ,
ALE OPĚT VSTÁT K ŽIVOTU.**

MODLITBA

Nebeský Otče, děkujeme ti za dar pokání. Přiváděj nás často domů, abychom se mohli veselit z bohatství tvého odpuštění.

Zahalen do smrti

Boží Slovo:
Jan 11,38–44

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Zemřelý vyšel, měl plátnem svázány ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

Utrácíme spoustu peněz za to, abychom zamaskovali obsah naprosto kvalitního dárku, jen abychom pak obal roztrhali a zahodili. Již brzy bude řada z vás balit dárky a věřím, že budou hodnotné, užitečné a přesně to, po čem obdarovaný touží. Balí se ale i něco jiného než dárky. V Ježíšově době se balili mrtví.

Nám to připadá zvláštní, ale od těch, jejichž srdce byla těžká zármutkem, to byl skutek hluboké

oddanosti a dar lásky. Když laskavé ruce držely Kristovo mrtvé tělo, pruhy vonnými látkami napuštěné látky ovinuté kolem těla plnily vzduch silnou vůní. Zakrátko nos naplní jen zápach smrti.

To byl i případ Marie a Marty. Jejich milovaný bratr Lazar byl mrtvý. Byl zabalen do pohřebních pláten a uložen do hrobu. Smrt ovíjí každého z nás, stejně jako Lazara. Naše ruce a nohy bez váhání způsobují zranění, ústa rychle šíří lži. Svou vlastní vinou se zamotáváme do smrti hříchu a vzduch plní její zápach. My jsme ti, kdo jsou roztrháni a odhozeni.

Uprostřed této krutosti se sám Ježíš balí do těla a stává se jedním z nás. Je vydán do smrti, aby se do ní mohl zabalit a prohlásit: „Já jsem vzkříšení a život“ (Jan 11,25). Ježíš zabalený do smrti přináší život, odpuštění a svobodu. A slibuje, že k vám nyní přijde zabalený v oplatce a víně, v hlásání jeho slova a ve vodě křtu.

...SE SÁM JEŽÍŠ BALÍ DO TĚLA A STÁVÁ SE JEDNÍM Z NÁS. JE VYDÁN DO SMRTI, ABY SE DO NÍ MOHL ZABALIT A PROHLÁSIT: „JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT.“

MODLITBA

Nebeský Otče, dej nám uši, abychom slyšeli, že tvůj dar života k nám přichází jen díky tomu, že ses zabalil do smrti. Děkujeme ti za tvé dílo, které mění vše, co nás trápí, v to, co nás osvobozuje.

Jiný nahý v jiné zahradě

Boží Slovo:
Marek 14,51–52

Šel za ním nějaký mladík, který měl na sobě jen kus plátna přes nahé tělo; toho chytili. On jim však nechal plátno v rukou a utekl.

Bylo to v zahradě, kde Adam a Eva dostali první oděv od Boha. V činu milosti Pán zakryl jejich hřích a hanbu. A ano, hřích, smrt a ďábel lidstvo i nadále stále znova odhalují, jak vidíme na stránkách Písma. A nehledě na to, jak moc se snažíme, žádné lidské úsilí nedokáže přinést pokoj, útěchu nebo oděv, který potřebujeme, abychom překonali hřích a hanbu.

Zamyslete se nad oním nahým mladíkem z Markova evangelia. Stejně jako Adam a Eva se ocitl odhalený v zahradě, z níž musel utíkat, nahý a vyděšený. Někteří lidé jsou přesvědčeni, že to byl autor evangelia, Marek, který se přiznal k trapné chvíli, kdy se ocitl nahý v zahradě. Ať již to byl kdokoli, všichni chápeme pocity, které takové odhalení muselo vyvolat.

Vy i já jsme jako onen mladík. Zákon nás odhaluje před Bohem, když nás konfrontuje, kritizuje

a odsuzuje. Ať se snažíte utéct, jak chcete, nemáte se kam schovat. Avšak proto přišel Ježíš. Ve vtělení Ježíš dobrovolně svlékl svou slávu. Řídil se Otcovou vůlí a Pavel říká, že Bůh „poslal… svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny“ (Ga 4,4b–5). Ježíš je tím, kdo vstupuje do světa nahý a kdo byl vyvýšen na kříž, opět nahý, zbavený důstojnosti, abyste mohli být oděni jeho spravedlností, vykoupeni jeho krví a osvobozeni od hříchu, nyní i navěky.

VE VTĚLENÍ JEŽÍŠ DOBROVOLNĚ SVLÉKL SVOU SLÁVU.

MODLITBA

Nebeský Otče, ačkoli se pro svá hříšná srdce ocitáme nazí a vyděšení, spoléháme se na tebe a věříme, že právě pro tvou nahotu jsme navždy oblečeni do tvé spravedlnosti.

JEDNOU POKŘTĚN, NAVŽDY POKŘTĚN

BOŽÍ SLOVO:
GALATSKÝM
3,27–28

Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.

Ať jste byli před svým křtem čímkoli, není to již vaše hlavní totožnost. Je to jeden z úžasných Božích darů, které dává svým dětem. Ve křtu jsme umístěni do života, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. „Váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu“ (Ko 3,3). Vše, co vykonal, nyní patří nám. A zároveň je kolem nás Kristus. Oblékli jsme si ho jako nové dokonalé šaty.

Pavel používá takové výrazy, aby nás naučil, že když oblékneme Krista, změní se to, jak vidíme sami sebe i naše pokřtěné bratry a sestry. Národnost, společenské postavení ani pohlaví nejsou tím hlavním, z čeho by měl křesťan odvozovat svou totožnost. Naší totožností je Kristus. Nyní žijeme v jeho díle spásy. Nosíme na sobě jeho dokonalou spravedlnost.

JEDNOU POKŘTĚN, NAVŽDY POKŘTĚN

Ve křtu Bůh smývá naše hříchy a činí z nás své děti. Není konkrétnější totožnost než totožnost Božího dítěte, kterému je odpuštěno. Bůh nezmění názor na nás. Nevezme zpět to, co pro nás udělal. Jednou pokřtění, navždy pokřtění.

Život je stále těžký, a když bojujeme s hříchem, budeme pokoušeni k tomu, abychom svou totožnost hledali v tisíci menších věcech. Bůh nás však stále volá, abychom pamatovali na to, co o nás prohlásil ve vodě křtu. Patříme Kristu. Jsme do něj oblečeni.

NYNÍ ŽIJEME V JEHO DÍLE SPÁSY.
NOSÍME NA SOBĚ JEHO DOKONALOU SPRAVEDLNOST.

MODLITBA

Nebeský Otče, pomoz mi pamatovat na to, co jsi mi dal ve křtu.
Prosím, aby tvůj dar formoval to, jak vidím sebe i druhé.

Vzdej to a bojuj

Boží Slovo:
Efezským
6,13–18

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy ‚opásáni kolem beder pravdou, obrněni pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje' a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také ‚přilbu spasení' a ‚meč Ducha, jímž je slovo Boží'. V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste.

Nemůžete vyhrát, tak to můžete klidně vzdát. Nepřítel, jemuž čelíte, je na vás příliš silný. „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12). Do této polízanice vás zavedl křest. Když jste se vynořili z jeho vody, Satan ve vás začal vidět zrádce, přeběhlíka. Na zádech máte terč a váš život je v ďáblově hledáčku. Létají na vás jeho ohnivé šípy. A nemůžete je porazit. Takže to vzdejte!

Pokud se budete snažit porazit ďáblovo pokušení, lži a obviňování z vlastních sil, pomocí vlastních znalostí nebo sebeospravedlňování, budete mu hrát

přímo do jeho vražedných karet. Přestaňte tedy bojovat, vzdejte to. Místo toho utíkejte jako o život k Ježíši.

Ježíš totiž nejenže může porazit ďábla, ale on už to i udělal. Ve svém křtu, půstu a pokušení, v utrpení a krvavém potu, v kříži a bolestech již Ježíš porazil Satana a vysvobodil nás z jeho sevření.

Již jste na straně vítězství v Kristu Ježíši, i když bitva všude kolem vás stále zuří a poražený Satan vám nedá pokoj. Nemůže vás však porazit, protože jste pokřtěni. Kristus vás oblékl do své plné zbroje! Dal vám svůj opasek, pancíř, obuv, štít a meč. Satan se s Kristem nemůže měřit, a protože jste oblečeni do Krista, nemůže se měřit ani s vámi. Stůjte proto pevně, modlete se, vzdávejte se vlastní spravedlnosti a berte na sebe plnou Boží zbroj. Vítězství je vaše.

JEŽÍŠ TOTIŽ NEJENŽE MŮŽE PORAZIT ĎÁBLA, ALE ON UŽ TO I UDĚLAL.

MODLITBA

Nebeský Otče, děkuji ti, že jsi nás přikryl křtem,
abychom si mohli být jisti tvou zbrojí,
tvým vítězstvím a porážkou ďábla.

SHROMÁŽDĚNÍ SVATÝCH

BOŽÍ SLOVO:
ZJEVENÍ 7,9–10

Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“

Jan nám říká, že když k nám Král Ježíš přišel poprvé, uvítal ho velký zástup, který pokryl cestu palmovými větvemi. Lidé volali „Hosanna!“ nebo „Zachraň nás“ (Jan 12,13). V davu byla spousta ztracených, utlačovaných, odstrkovaných a hříšných lidí, kteří čekali na Mesiáše. Museli být oblečeni do obvyklé všehochuti, jako v každém zástupu. Někteří byli vyšňoření do svátečního, a jiní měli na sobě to jediné, co vlastnili. Matky s dětmi uvázanými k prsům, malé děti s nožkama obalenýma blátem, babičky a dědečkové, kteří mhouřili oči v ostrém slunci, aby zahlédli Krále na oslíkovi, a nade všemi se vznášel odér potu. „Zachraň nás! Každý z nás, do posledního, potřebuje záchranu,“ volali. Byl to dav, který se netajil tím, co potřebuje.

Shromáždění svatých

A tak Král Ježíš udělal, oč žádali. Náš pokorný Král šel za tento nesourodý dav – i za vás a mne – na kříž a pak do hrobu. Přesně jak ho zástup žádal, vzal záchranu do svých rukou a dosáhl jí, když nejprve vzal na sebe naše hříchy, takže se staly jeho.

Nyní tedy čekáme. Čekáme v ošuntělých šatech, na míru šitých botách i rychlé módě na den, který popisuje Zjevení 7, až znovu uvítáme našeho Krále palmovými větvemi v rukou a výkřiky radosti, které budou tryskat z našich úst. Tentokrát už ale nebudeme oděni jako jednotliví hříšníci, ale jako velká skupina svatých z každého kmene a národa, oblečená do bílých rouch, která na míru ušil sám Král. Budeme tvořit tak velký zástup, že ho *nikdo nebude moci spočítat*. A společně, ve všech jazycích známých na zemi, už nebudeme volat „Zachraň nás!“, ale „Spasení náleží našemu Bohu, Králi, který nás oděl do své dokonalé spravedlnosti“.

NÁŠ POKORNÝ KRÁL ŠEL ZA TENTO NESOURODÝ DAV – I ZA VÁS A MNE – NA KŘÍŽ A PAK DO HROBU.

Modlitba

Nebeský Otče, dej nám trpělivost při čekání na nový oděv. Připomínej nám, že nečekáme zbytečně ani sami, ale že jsme obklopeni všemi tvými svatými.

VĚČNÝ ODĚV

BOŽÍ SLOVO:
LUKÁŠ 2,7

I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

Je těžké si představit, že by Bůh jako novorozenec mohl být tak zranitelný a vystavený riziku. Ovšem celé vyprávění o Ježíšově narození a raném dětství je plné úniků před různými nebezpečími: nebylo místo v hostinci, Josef se chtěl s Marií rozvést, pronásledoval je stín Herodových zabijáků. Náš Pán se narodil do nebezpečí, protože i my jsme stále v nebezpečí.

Bůh vstupuje do našeho nebezpečí a sám se stává jeho cílem. Svou smrtí a nebezpečím kříže nad ním zvítězí. Předtím však, v tichém okamžiku uprostřed mnoha nebezpečí, sedí Marie se svým novorozeným synem a pevně ho balí do plenek a povijanu.

Pevně ovinuté plenky měly i praktický účel – pomáhaly dítěti přejít od stísněného lůna do života. Předcházely oděrkám a tomu, čemu se dnes říká syndrom náhlého úmrtí kojence. Tento oděv byl prvním darem od rodičů. Je znamením lásky a něžné péče.

VĚČNÝ ODĚV

Plenky, do kterých bylo novorozeně zabaleno, mají ještě jeden aspekt: Oděv byl darem od Boha po pádu, aby zakryl náš hřích a hanbu. **Dát Ježíši oděv znamená dát Bohu v jisté malé míře to, co on jako první dal Adamovi a Evě.** Je to symbol milosti, který má nevyhnutelný počátek ve studu.

Oděv je ve Starém i Novém zákoně symbolem toho, že je hanba člověka zakryta. Je to ale jen dočasný a v konečném důsledku nedostatečný způsob, jak tento problém vyřešit. Ježíš, který se jako miminko narodil uprostřed nebezpečí tohoto světa, jednoho dne oblékne své lidi do spravedlnosti (Iz 61,10). Tento šat se nikdy neobnosí, ale povede také k oslavení, kdy budeme zářit jako on při Proměnění na hoře.

Všechny tyto obrazy jsou symboly jednoho zaslíbení: slibu, že Bohu můžeme přinést jen nedostatečný šat, ale on se nám postará o věčný oděv. Ten zakryje náš hřích, odstraní naši hanbu, připočte nám spravedlnost a způsobí, že budeme zářit jako slunce. Plenky, do kterých byl zavinut novorozený Ježíš, jsou příslibem Boží lásky, péče, zaopatření a oběti – to vše pro nás, to vše jako dar, to vše jen z milosti.

MODLITBA

Nebeský Otče, odstraň naši hanbu a nebezpečí hříchu
a přikryj nás Ježíšovou spravedlností,
kterou vidíme v plenkách narození z panny.

Další povzbuzení najdete
na stránce www.pokojvam.cz.

POKOJVAM.CZ